ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2016, č. j. MV-114725-7/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2017, č. j. 57 A 114/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 4. 7. 2016, č. j. OAM-12483-93/TP-2011, zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť shledalo, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vycházelo přitom z utajované informace č. j. V83/2013-OAM, jejímž obsahem bylo stanovisko Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (dále jen „ÚOOZ“) ze dne 14. 11. 2013 a z utajované informace č. j. V117/2016-OAM, jejímž obsahem bylo aktualizované, doplněné a rozšířené stanovisko ÚOOZ ze dne 7. 6. 2016;

v této utajované informaci se odkazovalo na další utajovanou informaci č. j. V118/2016-OAM z téhož dne.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud se nejprve vyjádřil k obsahu utajovaných informací č. j. V83/2013-OAM a č. j. V117/2016-OAM a dovodil, že z jejich posouzení správním orgánem prvního stupně není zřejmé, jak posoudil věrohodnost, přesvědčivost a relevanci těchto utajovaných informací pro závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

[5] Dále krajský soud zaujal stanovisko k výkladu neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, rozsudek ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41 či ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012 - 32) a v návaznosti na tam uvedené závěry přisvědčil úvaze žalované obsažené v napadeném rozhodnutí, že závažným narušením veřejného pořádku může být i takové chování, které nenaplňuje skutkovou podstatu trestného činu.

[6] K vlastnímu posouzení utajovaných informací krajský soud poukázal především na skutečnost, že utajovanými informacemi č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM se zabýval krajský soud již v souvisejícím rozsudku ze dne 24. 10. 2017, č. j. 57 A 110/2016 - 66. Ten se týkal rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. I uvedené rozhodnutí totiž bylo založeno na obsahu utajovaných informací č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM.

[7] Krajský soud připustil, že utajovaná informace č. j. V117/2016-OAM, jež je doplněním utajované informace č. j. V83/2013-OAM, je již podrobnější v popisu aktivit žalobce co do místa a času, respektive co do jeho kontaktů s konkrétními osobami, a je z ní tak zjevná snaha o podání informace podrobnější. Krajský soud poukázal též na utajovanou informaci č. j. V118/2016-OAM, která byla předložena soudu a vychází z operativní činnosti ÚOOZ, z konkrétních trestních řízení a popisuje způsob získání informací obsažených v utajované informaci č. j. V117/2016-OAM. Přesto však je stále nedostatkem obou těchto utajovaných informací (č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM), že v nich nejsou označeny a soudu poskytnuty přesvědčivé důkazy plynoucí z operativní činnosti ÚOOZ, na jejichž základě by soud mohl ověřit, že informace o žalobci v nich zachycené jsou věrohodné. Právě věrohodnost a přesvědčivost jsou však povinny prvotně posoudit správní orgány obou stupňů. Ty naznačeným způsobem nepostupovaly a

nevyžádaly si důkazy pro ověření skutečností, jež jsou v obou utajovaných informacích obsaženy. Krajský soud proto uzavřel, že ani po doplnění utajované informace č. j. V83/2013-OAM dalšími utajovanými informacemi č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM, nelze dospět k závěru, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[8] Dále se krajský soud zabýval procesním postupem správních orgánů týkajícím se utajované informace č. j. V118/2016-OAM, s níž nebyl žalobce (resp. jeho zástupce) ve správním řízení vůbec seznámen. Krajský soud poukázal na pochybení spočívající v tom, že utajovanou informaci č. j. V118/2016-OAM správní orgán prvního stupně označil za *„podklad pro podklad pro vydání rozhodnutí“* a zdůraznil, že jak utajovaná informace č. j. V117/2016-OAM, tak i utajovaná informace č. j. V118/2016-OAM měly přispět ke zjištění stavu věci, tudíž obě jsou nepochybně podkladem pro rozhodnutí o žádosti žalobce ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu.

[9] Naproti tomu ale shledal krajský soud správným postup správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že žalobci, resp. jeho zástupci neumožnil seznámit se s obsahem utajované informace č. j. V118/2016-OAM. Krajský soud uvedl, že se jedná o informaci označenou za vyloučenou z nahlížení a jejím obsahem je popis operativní činnosti ÚOOZ; jejím zveřejněním by tudíž mohlo dojít k narušení této operativní činnosti. Krajský soud poukázal i na to, že ve správním řízení byl *„v podstatě zcela správně proveden důkaz utajovanou informací* (č. j. V118/2016-OAM – poznámka kasačního soudu)“.

[10] Krajský soud na základě výše uvedeného uzavřel, že *„v řízení o žádosti žalobce nebyly prokázány důvody pro nepovolení trvalého pobytu žalobce na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Za této situace soud nemohl posoudit, zda je toto rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Proto se přiměřeností napadeného rozhodnutí již nezabýval.“*

III.

[11] Proti napadenému rozsudku se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) nyní brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] V úvodu kasační stížnosti stěžovatelka vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem krajského soudu o tom, že informace získané na základě stanovisek ÚOOZ jsou nedostatečné pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Má za to, že je zde převažující zájem státu, který je mimo jiné vyjádřen i samotnou povahou informací, které byly pořízeny v režimu utajení „vyhrazené“. V této souvislosti poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 - 69, z nichž cituje.

[13] I nadále setrvává na svém názoru, že již utajovaná informace č. j. V83/2013-OAM obsahuje údaje o konkrétních osobách, časové a místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky. Stěžovatelka zdůrazňuje,

že tato utajovaná informace vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, které nelze hodnotit jako jednorázové, přičemž okolnosti tohoto jednání jsou v utajované informaci dostatečně určitě specifikovány, a vztahuje se k delšímu časovému období.

[14] Stěžovatelka přiznává, že chování a jednání žalobce popsané v uvedené utajované informaci sice nepředstavuje samo o sobě naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, ale napadá sám smysl a účel zákona o pobytu cizinců, kterým je úprava vstupu a pobytu cizinců na území České republiky s cílem umožnit pobyt na území České republiky pouze těm cizincům, jejichž setrvání zde není v rozporu se zájmem státu na zachování veřejné bezpečnosti a předcházení kriminality a zločinnosti.

[15] Utajovaná informace č. j. V117/2016-OAM představuje rozšíření utajované informace č. j. V83/2013-OAM a skutečnosti v ní uvedené jsou mnohem podrobnější a konkrétnější, jsou v ní uvedena konkrétní jména osob a označen způsob, jakým ÚOOZ ke skutečnostem v ní uvedeným dospěl (označením zdroje těchto informací). Tato utajovaná informace je tudíž naprosto přesvědčivá a nejsou v ní žádné nesrovnalosti či pochybnosti; obsahuje konkrétní časové, místní a osobní údaje a zároveň informační zdroje. S ohledem na to je stěžovatelka přesvědčena, že skutečnosti uvedené v utajované informaci č. j. V117/2016-OAM jsou plně přezkoumatelné co do jejich důvodnosti a věrohodnosti a jsou přesvědčivým a relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. S ohledem na to stěžovatelka odmítá závěr krajského soudu, že skutkový stav věci, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

[16] Stěžovatelka k tomu dodává, že je to právě správní orgán prvního stupně, který na území České republiky plní funkci kontroly migrace, a tudíž právě on je kompetentní k rozhodování o tom, zda existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek či nikoliv. Poukazuje na nezbytnost posouzení proporcionality omezení práva cizince na jedné straně a práva obyvatel na poskytování bezpečnosti ze strany státu na straně druhé a zdůrazňuje, že není možné rezignovat na ochranu bezpečnostních zájmů státu. Spokojení se s takovou utajovanou informací, jaká byla podána v souzené věci, proto představuje zcela legitimní a přiměřené omezení, neboť v opačném případě by mohlo dojít k ohrožení operativně pátrací činnosti policie, a ve svém důsledku by to mohlo ohrozit i lidské životy.

[17] Co se týká otázky posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, stěžovatelka je přesvědčena, že takový zásah je v daném případě přiměřený a správní orgán prvního stupně, potažmo i stěžovatelka, se touto otázkou dostatečně zabývaly. Stěžovatelka má za to, že § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo vždy povinností správního orgánu zabývat se všemi v něm uvedenými skutečnostmi, neboť jejich výčet je demonstrativní a je třeba vždy vycházet z okolností daného případu.

[18] V závěru kasační stížnosti pak stěžovatelka dodává, že jedním z esenciálních znaků právního státu je princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody nesmějí negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje

veřejný zájem na těchto opatřeních. Platí přitom s ohledem na čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy, že zájem na zachování veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti představuje výjimku ze zákazu zásahu do soukromého a rodinného žalobce na území České republiky.

IV.

[19] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobce ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Má za to, že kasační stížnost neobsahuje relevantní důvody pro jeho zrušení. Poukazuje na skutečnost, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podal již dne 21. 10. 2011 a od té doby došlo k opakovanému zamítání jeho žádosti a následnému soudnímu přezkumu, včetně přezkumu u Nejvyššího správního soudu a žalobce již byl nucen opakovaně využít též ochrany před nečinností správních orgánů v předmětných správních řízeních, jež vede (kromě řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu též řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu – poznámka soudu).

[20] Žalobce upozorňuje, že ve správním řízení o jeho žádosti správní orgány nejprve vyhledávaly její formální chyby, následně pak opakovaně zamítaly uvedenou žádost s odkazem na utajovanou informaci, která svědčí o tom, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Poté, co soudy vyřkly, že původní utajovaná informace není způsobilým podkladem pro výše uvedený závěr, obstaraly správní orgány utajovanou informaci doplněnou, která však také byla v rámci soudního přezkumu *„shledána jako nezpůsobilá“*. Následně tedy správní orgány přistoupily k tomu, že další utajovanou informaci (č. j. V118/2016-OAM – poznámka soudu) již žalobci vůbec nesdělily.

[21] Žalobce poukazuje na skutečnost, že ode dne podání žádosti s minimálními přestávkami pobývá na území České republiky a za tu dobu *„se nedopustil žádného protiprávního jednání, nebyl pro žádné protiprávní jednání dle jeho informací prověřován, lze dovozovat, že ohrožení zájmu České republiky, resp. aktuální, intenzivní a dostatečně závažné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku reálně neexistuje.“* Žalobce tudíž navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a jedná za ni osoba oprávněná podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik

závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů, konkrétní důvody pro tato svá tvrzení ale neuvádí. Není tudíž zřejmé, z čeho tyto nedostatky napadeného rozsudku dovozuje, resp. v čem je spatřuje.

[27] Jedná-li se o ryze obecně namítanou nesrozumitelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že rozsudek krajského soudu lze považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud z něj nelze jednoznačně seznat, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán, resp. jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, či pokud je jeho výrok vnitřně rozporný nebo z něj nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Uvedenými deficity napadený rozsudek netrpí, není tudíž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[28] Kasační soud dále připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[29] Krajský soud v nyní posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Zohlednil přitom výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace. Stěžovatelka ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti brojí vlastní věcnou argumentací a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů.

[30] Nejvyšší správní soud nedovodil ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není naplněn.

[31] V dalším se Nejvyšší správní soud zaměřil na stěžejní spornou otázku, již lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstatou sporu je, zda doplněná utajovaná informace č. j. V117/2016-OAM a také utajovaná informace č. j.

V118/2016-OAM, na niž tato doplněná utajovaná informace odkazuje, jsou již dostatečné z pohledu věrohodnosti a přesvědčivosti a jsou tak dostatečný podkladem pro závěr správních orgánů obsažený v jejich rozhodnutích, že žalobci nelze z důvodu podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců udělit povolení k trvalému pobytu, neboť by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[32] Kasační soud pro přehlednost nejprve rekapituluje dosavadní průběh správního řízení o žalobcově žádosti. Tu podal již dne 21. 10. 2011. Správní orgán prvního stupně žádost zamítl rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012, č. j. OAM-12483-28/TP-2011, s poukazem na skutečnost, že žalobce nepředložil doklady o zajištění prostředků k pobytu na území České republiky v požadované výši [§ 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. K odvolání žalobce stěžovatelka uvedené rozhodnutí zrušila a vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému rozhodnutí. Ten žalobcovu žádost opětovně zamítl rozhodnutím ze dne 21. 1. 2014, č. j. OAM-12483-59/TP-2011, tentokrát již s poukazem na skutečnost, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Učinil tak na podkladě utajované informace č. j. V83/2013-OAM. Poté, co stěžovatelka zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014 potvrdila, žalobce se obrátil žalobou na krajský soud, který svým rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 70/2014 - 53, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení. Kasační stížnost stěžovatelky proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 246/2015 - 25. Ve shodě s krajským soudem dovodil, že utajovaná informace č. j. V83/2013-OAM neposkytuje dostatečný skutkový základ pro závěr přijatý správními orgány. Na to správní orgán prvního stupně již potřetí, a opět s odkazem na § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, zamítl žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rozhodnutím ze dne 4. 7. 2016, č. j. OAM-12483-93/TP-2011. Tentokrát tak učinil především na základě utajované informace č. j. V117/2016-OAM a v ní odkazované utajované informace č. j. V118/2016-OAM, jež měly představovat doplnění a upřesnění předchozí utajované informace č. j. V83/2013-OAM. Stěžovatelka, jak již shora uvedeno (viz odst. [2]), žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila napadeným rozhodnutím. To, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 7. 2016, krajský soud opětovně zrušil z důvodů již výše uvedených nyní kasační stížností napadeným rozsudkem.

[33] K právě uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že v obdobném sledu a na základě stejných utajovaných informací proběhlo také řízení před správním orgánem prvního stupně a stěžovatelkou týkající se žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Utajované informace č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM byly v této linii předmětem posouzení nejprve krajským soudem v rozsudku ze dne 24. 10. 2017, č. j. 57 A 110/2016 - 66, a následně též předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57. S ohledem na uvedené kasační soud v nynější věci následoval závěry týkající se posouzení kvality a obsahu uvedených utajovaných informací co do jejich věrohodnosti a přesvědčivosti, tedy i ověřitelnosti skutečností v nich obsažených, k nimž dospěl první senát v posledně zmíněném rozsudku. Jelikož správní rozhodnutí o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu se opírala o obsah obou zmíněných utajovaných informací, stejně jako žádost o povolení k trvalému pobytu, jíž se týká řízení v této věci, nenachází čtvrtý senát žádný důvod, aby se od závěrů vyslovených dříve prvním senátem ve vztahu k oběma zmíněným utajovaným informacím odchýlil.

[34] Podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[35] Jak již opakovaně uvedeno, závěr správních orgánů obou stupňů, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle právě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, se opíral především o posouzení utajované informace č. j. V117/2016-OAM a v ní odkazované utajované informace č. j. V118/2016-OAM. Ty měly být doplněním, upřesněním a rozšířením původní utajované informace č. j. V83/2013-OAM.

[36] Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 1 Azs 439/2017 - 57 s odkazem na relevantní judikaturu [usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, rozsudky ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 213/2015 - 54, či ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 105/2017 - 37, rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 6. 2013, věc C-300/11, *ZZ proti Secretary of State for the Home Department,* a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, č. stížnosti 35289/11, věc R*egner proti České republice*] vyslovil, že právě pro zvláštní charakter řízení, v němž je nakládáno s utajovanými skutečnostmi, je nezbytné zajistit, aby skutečnosti, jež jsou a mají být skutečnostmi utajovanými, avšak jsou současně podstatné pro rozhodnutí, zůstaly účastníku řízení utajeny.

[37] Důsledkem uvedeného je, jak dále dovodil první senát v odkazovaném rozsudku, že se *„zvýrazňuje význam soudního přezkumu a vede k povinnosti soudu přezkoumat napadené rozhodnutí, s podklady pro jehož vydání se účastník řízení nemohl plně seznámit, i nad rámec žalobních bodů, příp. kasačních důvodů.* (...), *v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož „bezpečnostní způsobilost" je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném" soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.).*"

[38] Je to tedy soud, který v řízení, v němž je nakládáno s utajovanými informacemi, jistým způsobem „nahrazuje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumává význam a způsobilost utajovaných informací být podkladem rozhodnutí ze všech hledisek, jež se vzhledem k povaze věci jeví být důležitá.

[39] Tak tomu bylo i v souzeném případě. V něm se nejprve krajský soud, a v řízení o kasační stížnosti posléze i Nejvyšší správní soud, seznámil s podklady obsaženými v utajované části spisu, tedy nejen s utajovanou informací č. j. V83/2013-OAM, ale především i s oběma utajovanými informacemi č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM, jež byly podkladem správních rozhodnutí v nynější věci. Kasační soud přitom dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, shledal-li, že i přes zjevnou snahu zpracovatelů těchto utajovaných informací o upřesnění a doplnění předchozí utajované informace č. j. V83/2013-OAM, jsou utajované informace, jež byly podkladem správních rozhodnutí, nedostatečné pro přijetí závěru, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a tedy pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

[40] Krajský soud, a v tom se s ním Nejvyšší správní soud beze zbytku ztotožňuje, přiléhavě vysvětlil, že ač jsou v utajované informaci č. j. V117/2016-OAM popsány aktivity žalobce co do místa a času včetně konkrétních kontaktů žalobce s konkrétními osobami podrobněji a utajovaná informace č. j. V118/2016-OAM dále obsahuje i údaje, jak byly informace obsažené v utajované informaci č. j. V117/2016-OAM získány, stále v nich *„nejsou označeny a soudu předloženy zcela konkrétní a přesvědčivé důkazy plynoucí z operativní činnosti ÚOOZ, resp. z příslušného trestního řízení, na jejichž základě by mohl soud ověřit, že jsou informace o žalobci věrohodné.“*

[41] Je zřejmé, že i po doplnění a upřesnění předchozí utajované informace č. j. V83/2013-OAM se i v utajovaných informacích č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM stále jedná pouze o, byť podrobnější, shrnutí názoru zpracovatele těchto utajovaných informací (ÚOOZ) bez doplnění konkrétních důkazů, z nichž by bylo lze v utajovaných informacích uvedené skutečnosti ověřit. Jsou to však prvořadě správní orgány, které jsou při rozhodování povinny posoudit přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací, mají-li být podkladem jejich rozhodnutí. Tyto požadavky ostatně judikatura kasačního soudu ve vztahu k povaze a obsahu utajovaných informací vyslovila opakovaně (viz například i stěžovatelkou v kasační stížnosti odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101 nebo ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 - 69). Neobstojí ani setrvale správními orgány hájený názor, že převažující zájem státu na tom, aby žalobcově žádosti nebylo vyhověno, vyplývá i ze skutečnosti, že stanoviska Policie České republiky, jež byla předmětem utajovaných informací, jsou vedena v režimu „vyhrazené“.

[42] Lze uzavřít, že krajský soud posoudil utajované informace přiléhavě a dospěl ke správnému závěru, že neposkytovaly dostatečný podklad pro závěr o skutkovém stavu věci, z něhož správní orgány vycházely při přijetí o negativním rozhodnutí o žalobcově žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Ostatně nejinak hodnotil obě utajované

informace kasační soud i v související věci č. j. 1 As 439/2017 - 57, byť pro potřeby rozhodování o žádosti žalobce o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[43] Za předčasnou nyní považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelčinu námitku týkající se posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Jelikož krajský soud shledal, že skutkový stav věci, na jehož základě správní orgány rozhodly o žalobcově žádosti, nemá oporu ve spisu, nemohl se již z povahy věci zabývat posouzením otázky zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. To ostatně v napadeném rozsudku krajský soud výslovně uvedl v části F. odůvodnění. Uvedenému postupu krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud čeho vytknout.

[44] Teprve poté, co správní orgány obstarají podklady svého rozhodnutí, které budou splňovat požadavky na hodnověrnost a přesvědčivost, již správní soudy v žalobcově věci opakovaně zdůrazňují, lze se zabývat v souladu s požadavky vyplývajícími z § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců též posouzením zásahu přijatého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pro upřesnění však již nyní lze v obecnosti přisvědčit stěžovatelce v tom, že správní orgány nemají povinnost v rámci tohoto posouzení vyjádřit se vždy jednotlivě ke všem skutečnostem, uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, nýbrž jen k těm, jež jsou pro ten který konkrétní posuzovaný případ relevantní.

[45] Jedná-li se konečně o v kasační stížnosti také stěžovatelkou uplatňovaný poukaz na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, jíž opodstatňuje závěry přijaté v napadeném rozhodnutí, Nejvyšší správní soud se již k obdobné námitce (zde však spíše jen připomínce bez procesního vyústění) vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015 - 49. V odstavci [25] uvedeného rozsudku (jenž se týkal žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky), vysvětlil, že *„[s]tejně tak se stěžovatel mýlí, pokud dovozuje, že veřejná bezpečnost a předcházení zločinnosti představují bez dalšího* „výjimku ze zákazu zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení na území České republiky“ *podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Členské státy musí totiž i v případě aplikace těchto důvodů pro zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života respektovat obecnou podmínku nezbytnosti takového zásahu v demokratické společnosti, tj. musí zde být naléhavá potřeba takového zásahu a ten musí být přiměřený jeho účelu. Pouze v takovém případě může být vyloučení dalšího pobytu cizince s vazbami na území ČR souladné s čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech* Moustaquim proti Belgii, *stížnost č. 12313/86,* Beldjoudi proti Francii, *stížnost č. 12083/86 a* Boultif proti Švýcarsku, *stížnost č. 54273/00; viz také* Amrollahi proti Dánsku, *stížnost č. 56811/00,* Ylmaz proti Německu, *stížnost č. 52853/99 a* Keles proti Německu, *stížnost č. 32231/02).“* I uvedené posouzení a úvahy však budou mít místo teprve poté, co rozhodnutí stěžovatelky bude vystavěno na takových podkladech – utajovaných informacích, jež budou dostatečně věrohodné, přesvědčivé, tedy i ověřitelné. A to dosud splněno není.

[46] Nejvyšší správní soud tudíž neshledal naplněným ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud při posouzení věci nikterak nepochybil a jeho závěry jsou správné a na věc přiléhavé.

VI.

[47] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[48] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce byl ve věci účastníkem úspěšným, náleží mu tudíž proti neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Ty spočívají v náhradě mimosmluvní odměny žalobcova zástupce za jeden úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů související s uvedeným úkonem právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu